

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

GREER HENDRICKS

SARAH PEKKANEN

SOȚIA DINTRE NOI

Traducere din limba engleză

ALINA SIMUȚ

București
2018

PARTEA ÎNTÂI

El merge repede pe trotuar, părul blond îi scutură pe umeri, are ochii înalțați și o privire deosebit de atentă pe antebraț. Când ajunge la clădirea de apartamente în care locuiește, bagă mâna în buzunăr și își scoate țigile. Strada este plină de mașini și aglomerație, plină de oameni galbene gălbui, de noștrii care se întorc de la serviciu și de curățătorii care intră în case pentru sălbăticiștii de pe trotuar. Dar nu a seap dintr-un ochi.

Se apleacă la intrare și se așază scut pe podea. Într-o clipă electrică pare să găurească în mână. Își întoarce din nou capul privindu-și înăuntru. Într-o clipă privește în jos și observă capacitatea noastră de a simți când cineva ne observă. În întreg sistemul circulează un anumit mesaj dedicat acestei invenții genetica de la strămoșii noștri, care e un fel de acces la înțelegerea noastră și evită să ne înăbușăm pentru animale. Mi-am cultivat acest fel de apărare în mine, știam că mi se face pe lângă de gânduri. În timp ce călătorii se înalță în sus și în jos pentru a fi făcuți o pereche de ochi. Am învățat perfectul de a mă simți acasă în acest univers.

Dar ea se întoarce, cur și simțim în direcția opusă, apoi deschide ușa și dispore în jurul ei. Fără să se uite înapoi de puțin în direcția mea.

PROLOG

Ea merge repede pe trotuar, părul blond îi saltă pe umeri, are obrazii îmbujorați și o geantă sport atârând pe antebraț. Când ajunge la clădirea de apartamente în care locuiește, bagă mâna în poșetă și își scoate cheile. Strada este zgomotoasă și aglomerată, plină de taxiuri galbene grăbite, de navetiști care se întorc de la serviciu și de cumpărători care intră în magazinul alimentar de pe colț. Dar nu o scap deloc din ochi.

Se oprește la intrare și se uită scurt peste umăr. O sarcină electrică pare să pulseze în mine. Mă întreb dacă ea simte privirea mea insistentă. Detectarea privirii, așa se numește capacitatea noastră de a simți când cineva ne observă. Un întreg sistem al creierului uman este dedicat acestei moșteniri genetice de la strămoșii noștri, care s-au bazat pe această trăsătură ca să evite să devină pradă pentru animale. Mi-am cultivat acest tip de apărare în mine, senzația că mi se face pielea de găină, în timp ce capul mi se înalță instinctiv pentru a căuta o pereche de ochi. Am învățat pericolul de a respinge acest avertisment.

Dar ea se întoarce, pur și simplu, în direcția opusă, apoi deschide ușa și dispare înăuntru, fără să se uite câtuși de puțin în direcția mea.

Respect pentru oameni și cărți

Nu își dă seama ce i-am făcut.

Nu este conștientă de răul pe care i l-am cauzat; de dezastrul pe care l-am pus în mișcare.

Pentru această tânără frumoasă cu fața în formă de inimă și corpul atrăgător – femeia pentru care m-a părăsit soțul meu, Richard – sunt la fel de invizibilă precum porumbelul care își caută hrana pe trotuar, lângă mine.

Nu are nici o idee despre ce i se va întâmpla dacă va continua în felul acesta. Nici cea mai vagă idee.

1

Nellie nu-și dădu seama ce o trezise. Dar, când deschise ochii, o femeie care purta rochia ei albă de mireasă, din dantelă, stătea lângă piciorul patului și se uita în jos, spre ea.

În gâtul lui Nellie se formă un țipăt și se repezi înainte după bâta de baseball proptită de noptieră. Apoi vederea i se adaptă la lumina cenușie a zorilor și bătăile inimii i se domoliră.

Scoase un hohot încordat de râs când își dădu seama că era în siguranță. Iluzia era doar rochia de mireasă, protejată de o husă de plastic și atârnată pe spatele ușii de la dulap, unde o pusese ieri după ce o ridicase de la magazinul cu rochii de mireasă. Corsajul și juponul erau umplute cu hârtie mototolită pentru a le menține forma. Nellie se lăsă înapoi pe pernă. Când respirația îi reveni la normal, verifică numerele albastre, pătrate, ale ceasului de pe noptieră. Din nou, era prea devreme.

Își întinse brațele deasupra capului și cu mâna stângă opri alarma înainte ca aceasta să sune zgomotos, simțind inelul de logodnă cu diamante pe care i-l dăduse Richard greu și străin pe degetul ei.

Chiar și când era copil, Nellie nu reușise niciodată să adoarmă cu ușurință. Mama ei nu avea răbdarea

Libris .RO
Respect pentru tãmamãntãlã
pentru ritualurile prelungite dinainte de culcare, dar tatãl ei o mângãia ușor pe spate, scriind propoziții peste țesătura cãmășii ei de noapte. „Te iubesc“ sau „Ești super specialã“, scria el, iar ea încerca să ghi-cească mesajul. Alteori, trasa modele, cercuri, stele și triunghiuri – cel puțin până când părinții ei divorțaserã și el se mutase când ea avea nouã ani. Apoi obișnuia să stea singurã în patul ei de o persoanã, sub pãtura cu dungi roz și mov, și să se uite îndelung la pata de igrasie care îi urãtea tavanul.

Când, într-un final, ațipea, dormea buștean vreo șapte sau opt ore – atãt de profund și fãrã vise, încãt mama ei trebuia cãteodată să o scuture bine ca să o trezească.

Dar, dupã o noapte de octombrie, în ultimul an la colegiu, lucrul acesta se schimbase brusc.

Insomnia i se agravase, iar somnul începuse să-i fie întrerupt de vise intense și treziri abrupte. O datã, coborãse la micul dejun în casa sororitãții ei, iar o colegã de la Chi Omega îi spusese cã strigase ceva de neînțeles. Nellie încercase să ignore problema: „Sunt doar stresatã de examenele finale. Se știe cã examenul la Statisticã psihologicã este foarte greu“. Apoi plecase de la masã ca să-și mai punã o ceașcã de cafea.

Dupã aceea, se forțase să meargã la consiliera de la colegiu, dar, în ciuda încercãrilor blãnde ale femeii de a o îndupleca, Nellie nu putuse să vorbeascã despre noaptea cãlduroasã de toamnã timpurie, care începuse cu sticle de votcã și rãsete și se încheiase cu sirene de poliție și disperare. Nellie se întâlnise de douã ori cu terapeuta, dar își anulase a treia programare și nu se mai întorsese niciodatã.

Nellie îi spusese lui Richard cãteva detalii când se trezise dintr-unul din coșmarurile ei repetate, ca să-i

Respect pentru oameni și cărți

simtă brațele strânse în jurul ei și vocea profundă șoptindu-i în ureche: „Ești cu mine, iubito. Ești în siguranță“. Lipită de el, simțise o siguranță după care își dăduse seama că tânjise întreaga ei viață, chiar înainte de incident. Cu Richard alături, Nellie reușise, în cele din urmă, să se predea, din nou, stării vulnerabile de somn profund. Parcă s-ar fi stabilizat terenul instabil de sub picioarele ei.

Noaptea trecută totuși, Nellie fusese singură în apartamentul ei de la parterul clădirii din piatră roșie. Richard era în Chicago, cu afaceri, iar cea mai bună prietenă și colega ei de cameră, Samantha, dormise la noul ei iubit. Zgomotele New Yorkului pătrundeau prin pereți: sunetele claxoanelor, strigăte ocazionale, un lătrat de câine... Chiar dacă rata infrafracțiunilor din Upper East Side era cea mai scăzută din cartier, bare de oțel protejau ferestrele și trei încuietori întăreau ușa, inclusiv cea solidă pe care Nellie o instalase după ce se mutase acolo. Totuși, avusese nevoie de încă un pahar de Chardonnay înainte de a putea să adoarmă.

Nellie își frecă ochii încețoșați și coborî ușor din pat. Își puse halatul flaușat, apoi se uită din nou la rochie, întrebându-se dacă ar trebui să încerce să mai elibereze spațiu în șifonierul ei mic, ca să încapă. Dar fusta era atât de voluminoasă! La magazinul cu rochii de mireasă, înconjurată de suratele ei bufante și pline de paiete, păruse elegant de simplă, ca un coc simplu printre coafuri elaborate. Dar, alături de talmeș-balmeșul de haine și de raftul fragil de cărți de la IKEA din dormitorul ei înghesuit, părea să se apropie periculos de costumația unei prințese Disney.

Totuși, era prea târziu să o schimbe. Nunta se apropia cu repeziciune și fiecare detaliu era la locul lui,

Respect pentru oameni și cărți

inclusiv figurinele din vârful tortului – o mireasă blondă și mirele ei chipeș, încremeniți într-un moment perfect.

– Dumnezeule, chiar seamănă cu voi doi, remarcase Samantha când Nellie îi arătase o poză cu figurinele *vintage* din porțelan, pe care i-o trimisese Richard prin e-mail. Figurinele aparținuseră părinților lui, și Richard le recuperase din boxa de la subsolul clădirii în care se afla apartamentul său, după ce o ceruse în căsătorie. Sam strâmbase din nas. Te-ai gândit vreodată că e prea frumos ca să fie adevărat?

Richard avea treizeci și șase de ani, cu nouă ani mai mult decât Nellie, și era un manager de succes al unui fond speculativ. Avea constituția vânoasă a unui alergător și un zâmbet larg aflat în contradicție cu ochii lui intenși de un albastru marin.

La prima lor întâlnire, o dusese la un restaurant franțuzesc și discutase, ca un mare cunoscător, despre vinurile albe, de Burgundia, cu somelierul. La a doua întâlnire, într-o sâmbătă în care ninge, îi spusese să se îmbrace cu haine călduroase și își făcuse apariția cu două sănii din plastic verde strălucitor. „Știi cel mai bun deal din Central Park“, spusese el.

Purtase o pereche de blugi decolorați și arătase la fel de bine în ei ca în costumele lui bine croite.

Nellie nu glumise când răspunsese la întrebarea lui Sam spunând:

– În fiecare zi.

Nellie își înăbuși un alt căscat, în timp ce coborî tip-tit cele șapte trepte până în bucătăria mică și îngustă, simțind linoleumul rece sub picioarele goale. Aprinse lumina de deasupra capului, observând că Sam nu fusese – din nou – atentă după ce își îndulcise ceaiul cu miere. Lichidul vâscos se prelinsese pe o parte a borcanului și un gândac de bucătărie se zbătea în balta

Respect pentru oameni și cărți

lipicioasă de chihlimbar. Chiar și după atâția ani trăiți în Manhattan, priveliștea încă o îngrețoșa. Nellie luă din chiuvetă una dintre cănile murdare ale lui Sam și prinse gândacul sub ea. „Să se ocupe ea de el“, se gândi. În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, își deschise laptopul și începu să-și verifice e-mailul – un cupon de la Gap; mama ei, care se părea că devenise vegetariană, cerându-i lui Nellie să se asigure că avea să fie un meniu fără carne la cina de nuntă; o notificare că plata cu cardul de credit era scadentă.

Nellie își turnă cafeaua într-o cană decorată cu inimioare și cuvintele „Cea mai bună profesoară din lume“ – ea și Samantha, care preda și ea la grădinița Learning Ladder, mai aveau o duzină de căni aproape identice înghesuite în dulap – și sorbi recunoscătoare. Avea zece întâlniri de primăvară părinți-profesor, programate astăzi pentru grupa ei de elevi de trei ani, numită Ursuleții. Fără cofeină, ar fi în pericol să adoarmă în „colțul tăcut“, iar ea avea nevoie să fie în formă. Primii părinți erau familia Porter, care se îngrijoraseră recent de lipsa de creativitate în stilul lui Spike Jonze, cultivată la orele ei. Îi recomandaseră să înlocuiască casa mare de păpuși cu un cort indian uriaș și continuaseră prin trimiterea unui link către catalogul magazinului Land of Nod, unde se vindea pentru 229 de dolari.

Avea să-i lipsească familia Porter doar un pic mai puțin decât gândacii, când se va muta cu Richard, se gândi Nellie. Se uită la cana Samantha, simți un ghimpe de vinovăție și folosi un șervețel ca să scoată repede gândacul și să tragă apa după el, în toaletă.

Telefonul mobil sună în timp ce pornea dușul. Se înfășură într-un prosop și se grăbi în dormitor să-și ia geanta. Dar telefonul nu era acolo; Nellie îl rățăcea mereu. În cele din urmă, îl scoase dintre pliurile păturii.

- Alo?

Nici un răspuns.

ID-ul apelantului arăta un număr ascuns. O clipă mai târziu, pe ecran îi apăru o notificare pentru mesageria vocală. Apăsă un buton ca să asculte, dar auzi doar un sunet slab și ritmic. Respirație.

Un televânzător, își spuse în timp ce aruncă telefonul înapoi pe pat. Nu era mare lucru. Reacționa exagerat, așa cum făcea ea câteodată. Era pur și simplu copleșită. La urma urmei, în următoarele săptămâni, urma să își împacheteze lucrurile din apartament, să se mute cu Richard și să țină în mână un buchet de trandafiri albi, în timp ce se îndrepta spre noua ei viață. Schimbarea era tulburătoare și ea se confrunța cu multe schimbări dintr-odată.

Totuși, era al treilea apel în tot atâtea săptămâni.

Aruncă o privire la ușa de la intrare. Zăvorul din oțel era tras.

Se îndreptă spre baie, apoi se întoarse, își luă telefonul mobil și îl duse cu ea. Îl așeză pe marginea chiuvelei, închise ușa, apoi își aruncă prosopul pe suport și intră în cabina de duș. Se dădu un pas înapoi când o lovi jetul prea rece de apă, apoi reglă robinetul și își frecă mâinile de brațe.

Aburul umplu spațiul mic și ea lăsă jetul de apă să cadă peste nodurile din umeri și în jos, pe spate. Urma să își schimbe numele de familie după nuntă. Poate își va schimba și numărul de telefon.

Se îmbrăcase cu o rochie de in și își întindea rimele peste genele blonde – singurele dați când se farda mai mult sau purta haine drăguțe la serviciu era când avea întâlniri cu părinții și în ziua absolvirii – când îi vibra telefonul mobil, zgomotul puternic și metalic pe chiuveta de porțelan. Tresări, iar periuța de la

Respect pentru oameni și cărți

rimel se mișcă în sus, lăsându-i un semn negru lângă sprânceană.

Se uită și văzu un mesaj de la Richard:

„Abia aștept să te văd diseară, frumoaso. Număr minutele. Te iubesc“.

În timp ce se holba la cuvintele logodnicului ei, eliberă aerul care păruse că îi rămăsese blocat în piept toată dimineața.

„Și eu te iubesc“, îi scrisese și ea.

Avea să-i spună despre telefoane în seara aceea. Richard îi va turna un pahar cu vin și îi va ridica picioarele în poala lui în timp ce stăteau de vorbă. Poate că el va găsi o modalitate să identifice numărul ascuns. Termină cu pregătirile, apoi își luă geanta grea de umăr și ieși în lumina slabă a soarelui de primăvară.

2

Mă trezește sunetul strident al ceainicului mătușii Charlotte. Lumina slabă a soarelui se strecoară prin lamelele jaluzelelor, proiectând dungi slabe peste corpul meu, în timp ce stau ghemuită ca un copil în pântecul mamei. Cum se poate să fie deja dimineață? Chiar și după luni în care am dormit singură într-un pat de o persoană – nu în patul uriaș pe care l-am împărțit cândva cu Richard –, încă mai dorm doar pe partea stângă. Cearșafurile de lângă mine sunt reci. Îi fac loc unei fantome.

Dimineața este perioada cea mai urâtă, fiindcă, pentru un scurt moment, am mintea limpede. Amânarea e atât de crudă. Mă cuibăresc sub cuvertura din petice, simțindu-mă ca și cum o greutate mare mă țintuiește acolo.

Chiar acum, Richard este probabil cu înlocuitoarea mea cea tânără și drăguță, cu ochii lui albaștri ca marea ațintiți asupra ei, în timp ce vârful degetelor lui îi urmărește curbura obrazului. Câteodată aproape că îl pot auzi rostind lucrurile plăcute pe care obișnuia să mi le șoptească mie.

„Te ador. O să te fac foarte fericită. Tu ești lumea mea.“